

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Josefa Baxy a soudců JUDr. Lenky Kaniové a JUDr. Filipa Dienstbiera v právní věci navrhovatele: **Ing. J. V.**, zastoupen Mgr. Vítem Bavorem, advokátem se sídlem Novomlýnská 3, Praha 1, proti odpůrci: **Hlavní město Praha**, se sídlem Mariánské náměstí 2/2, Praha 1, zastoupen Mgr. Vojtěchem Novotným, advokátem, se sídlem Karlovo náměstí 24, Praha 1, o návrhu na zrušení části Z 1517/06 opatření obecné povahy č. 14/2011 – Změny vlny 06 územního plánu hlavního města Prahy, schválené usnesením Zastupitelstva hlavního města Prahy č. 8/31, ze dne 23. 6. 2011, o kasační stížnosti navrhovatele proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 13. 5. 2015, č. j. 3 A 20/2013 – 120,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Navrhovatel **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Odpůrci **s e** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci a dosavadní průběh řízení

[1] Tato věc se týká napadené části opatření obecné povahy ve vztahu ke změnám územního plánu v Praze-Dubči.

[2] Rada hlavního města Prahy (dále též „rada“) rozhodla usnesením ze dne 24. 2. 2004, č. 280, ve smyslu usnesení Zastupitelstva hl. m. Prahy (dále též „zastupitelstva“) ze dne 4. 10. 2001, č. 33/07, o pořízení změn vlny 06 Územního plánu sídelního útvaru hlavního města Prahy (dále též „změny vlny 06“). K vydání změn vlny 06 došlo opatřením obecné povahy č. 14/2011, *Změna vlny 06 územního plánu hlavního města Prahy*, schváleným usnesením zastupitelstva ze dne 23. 6. 2011, č. 8/31.

[3] Navrhovatel se u Městského soudu v Praze domáhal zrušení části výše uvedeného opatření obecné povahy, části označené jako změna Z 1517/06. Svoji aktivní žalobní legitimaci dovodil ze závěti zůstavitelky A. Č., podle které se má stát vlastníkem pozemků zapsaných na listu vlastnictví č. 781 pro k. ú. Dubeč. Právě tyto pozemky mají být podle jeho tvrzení dotčeny výše uvedeným opatřením obecné povahy (jedná se o pozemky p. č. 1515/31, 1856/64, 1856/65, 1858/15, 1859/16, 1859/17, 1856/1, v k. ú. Dubeč (dále též „dotčené pozemky“). Zkrácení na svých právech vydaným opatřením obecné povahy navrhovatel spatřuje v tom, že změnou Z 1517/06 má dojít k odklonu trasy stavby nadzemního elektrického vedení od severního okraje pozemků žalobce jižním směrem, a to v místě areálu čerpací stanice pohonných hmot. Touto změnou by došlo k oddělení významné části dotčených pozemků a k jejich faktickému znehodnocení. Stavba elektrického vedení (resp. její část mezi stožáry č. 57 až 61) byla do změny Z 1517/06 vedena při severním okraji pozemků ve vlastnictví právního předchůdce navrhovatele tak, že do nich prakticky nezasahovala. Dále je stavba elektrického vedení vymezena nově jako veřejně prospěšná stavba, z čehož navrhovatel dovozuje další dopad do svých práv.

[4] Městský soud návrh na zrušení části opatření obecné povahy zamítl, a to s odůvodněním, že opatření obecné povahy č. 14/2011 (jehož součástí změna Z 1517/06 je) nepřineslo větší dotčení na právech navrhovatele ve srovnání s dřívější změnou Z 1000/00. Změna Z 1000/00 obsahuje obsahově shodnou změnu jako změna Z 1517/06, byla však vydána jako opatření obecné povahy č. 6/2009 usnesením zastupitelstva č. 30/86 již dne 22. 10. 2009. Soud tak u stěžovatele seznal nedostatek aktivní věcné legitimace a dalším návrhovým bodům se nevěnoval.

[5] Stěžovatel podal proti tomuto rozsudku kasační stížnost, které Nejvyšší správní soud vyhověl a rozsudkem ze dne 28. 5. 2014, č. j. 1 AOs 4/2013 - 42, rozhodnutí městského soudu zrušil pro nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů a věc vrátil zpět Městskému soudu v Praze. V odůvodnění městskému soudu zejména vytkl, že dospěl k závěru o nedostatku aktivní věcné legitimace navrhovatele, aniž by však předtím zkoumal vztah obou změn a platný právní stav na dotčeném území. Nejvyšší správní soud uzavřel, že městský soud se měl zabývat otázkou, jaký byl závazný stav regulace území před a po změně Z 1517/06. Jedině takto lze přesvědčivě a úplně posoudit dopad této změny do navrhovatelových práv. Nedostatek aktivní věcné legitimace tomuto posouzení nebrání, naopak jej má předcházet. Rozhodnutí městského soudu tak bylo nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, protože se na základě chybného názoru nevypořádal s námitkou uplatněnou v návrhu.

[6] Nejvyšší správní soud se dále nad rámec rozhodnutí pozastavil nad důvodem změny Z 1517/06 a částí změny Z 1000/00, řešící odklon vedení 110 kV kolem čerpací stanice pohonných hmot. Vzhledem k účelu územního plánování je nežádoucí, aby byl územní plán měněn na základě umístění staveb, které jej narušují a docházelo tak ke „zhojování“ rozporů.

[7] Městský soud ve věci znovu rozhodoval a konal ústní jednání dne 13. 5. 2015. Při něm zástupce navrhovatele k dotazu soudu konstatoval, že dědické řízení týkající se pozemků uvedených v návrhu dosud nebylo ukončeno. K dalšímu dotazu soudu uvedl, že pro navrhovatele nepřináší změna Z 1517/06 ve srovnání s dřívější změnou Z 1000/00 dotčení. Zástupce navrhovatele navrhl provedení důkazu oznámením Magistrátu hlavního města Prahy ze dne 15. 10. 2014 o pokračování vyvlastňovacího řízení; zástupkyně odpůrce navrhla provedení důkazu rozhodnutím Úřadu městské části Praha 15 ze dne 22. 2. 2013 a výpisem z katastru nemovitostí. Soud všechny návrhy na dokazování zamítl, protože je z hlediska posouzení věci považoval za nepřínosné a nadbytečné.

[8] Městský soud následně znovu návrh na zrušení části opatření obecné povahy zamítl výše napadeným rozsudkem z důvodu nedostatku aktivní věcné legitimace navrhovatele, a to s tím, že napadená část opatření obecné povahy Z 1517/06 nepřináší pro navrhovatele větší dotčení než předchozí změna Z 1000/00, a na právech ho proto nijak nezkrátila.

II. Kasační stížnost navrhovatele

[9] Proti rozsudku městského soudu podal navrhovatel (dále též „stěžovatel“) včasnou kasační stížnost.

[10] Stěžovatel namítá nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku a tvrdí, že se městský soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu vysloveným ve zrušujícím rozsudku ze dne 28. 5. 2014, č. j. 1 Aos 4/2013 - 42.

[11] Dále uvádí, že podle rozsudku Nejvyššího správního soudu měl městský soud v následném řízení posoudit otázku, jaká podoba územního plánu je s ohledem na dynamičnost jeho změn pro předmětné pozemky rozhodná; teprve pokud je známa rozhodná podoba regulace území před a po její změně, lze učinit závěr o zásahu do práv navrhovatele. Podle stěžovatele se městský soud tímto závazným názorem kasačního soudu neřídil a vůbec se nezabýval otázkou, zda je změna Z 1000/00 platnou a závaznou regulací předmětných pozemků, či nikoliv.

[12] Stěžovatel tvrdí, že městský soud setrvale ignoruje účastníky řízení a nespornou skutečnost, že napadené opatření obecné povahy bylo navrženo a projednáno dříve než opatření obecné povahy – změna Z 1000/00, jehož projednání skončilo před vydáním napadeného opatření obecné povahy. Podle stěžovatele pak taková dvě opatření nemohla obstát vedle sebe. Dále připouští, že předchozí opatření obecné povahy (změnu Z/1000) již soud zrušit nemůže, ale má za to, že soud je povinen vyslovit názor na platnost či neplatnost obou citovaných opatření.

[13] Stěžovatel také v kasační stížnosti poukazuje na bod 27 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2014, č. j. 1 Aos 4/2013 - 42, v němž kasační soud uvedl, že obě označené změny územního plánu byly účelově přijaty, aby zhojily rozpory mezi územním plánem a faktickou existencí černé stavby čerpací stanice pohonných hmot.

[14] V neposlední řadě rozporuje závěr městského soudu ohledně procesní aktivní legitimace, a to s tím, že tento závěr je procesně neodůvodněný. Přestože dědické řízení doposud nebylo skončeno, není jiné možnosti, než že v tomto dědickém řízení předmětné pozemky nabude do svého výlučného vlastnictví.

[15] Závěrem žádá, aby Nejvyšší správní soud rozsudek městského soudu zrušil a sám předmětnou část opatření obecné povahy zrušil.

III. Vyjádření odpůrce

[16] Odpůrce nejprve uvádí, že napadený rozsudek není nepřezkoumatelný a zcela se ztotožňuje s vyslovenými závěry městského soudu. Dále tvrdí, že dotčené území je regulováno územním plánem Sídelního útvaru Hlavního města Prahy, a to ve znění jeho platných a účinných změn, tedy že opatření obecné povahy č. 14/2011 – Změny vlny 06 územního plánu hl. m. Prahy, schválené usnesením Zastupitelstva hlavního města Prahy 8/31 dne 23. 6. 2011, kterým byla mimo jiné vydána změna Z 1517/06, tak dříve vydané opatření obecné povahy č. 6/2009, které bylo schváleno usnesením Zastupitelstva hlavního města Prahy 30/86 ze dne 22. 10. 2009

a jímž byla vydána změna Z 1000/00 územního plánu SÚHMP, jsou v současné chvíli platná a účinná opatření.

[17] Dále poukazuje na to, že dříve byla projednána a vydána změna Z 1000/00 územního plánu, a teprve posléze byla „doprojedinána“ též změna Z 1517/06. Obě změny byly projednány z jiných důvodů a pro jiné účely; podstatné nicméně je, že po obsahové stránce jsou zcela shodné. Z vlastního odůvodnění aktuálně napadené změny Z 1517/06 pak je duplicita zřejmá, tudíž nelze argumentovat tím, že adresát změny by byl v tomto ohledu zmaten či dokonce cíleně klamán. Změna Z 1517/06 byla vydána z toho důvodu, že změna Z 1000/00 byla opakovaně napadena návrhem na zrušení povahy, proto se odpůrci jevilo z pohledu procesní ekonomie vhodné proces projednávání dokončit; změna Z 1000/00 ovšem nakonec podruhé zrušena nebyla a platí tedy již ode dne 22. 10. 2009.

[18] Odpůrce také tvrdí, že městský soud respektoval názor kasačního soudu a dospěl k závěru, že v řízení bylo prokázáno, že obě regulace území jsou pro dotčené území po obsahové stránce relevantní, přičemž pokud by k návrhu stěžovatele byla zrušena napadená část opatření obecné povahy č. 14/2011 – Změny vlny 06 územního plánu hl. m. Prahy, bylo by dotčené území regulováno územním plánem ve znění jeho předchozích změn, tj. i změny Z 1000/00. V tomto směru odpůrce naopak považuje za rozpornou argumentaci stěžovatele, který sice připouští, že změnu Z 1000/00 nelze napadnout návrhem na zrušení opatření obecné povahy nebo jeho částí, nicméně požaduje, aby se soud v předmětné věci vyslovil k platnosti označeného opatření. K tomu odpůrce uvádí, že předmětem přezkumu v dané věci je pouze napadená část opatření obecné povahy č. 14/2011 – Změny vlny 06 územního plánu hl. m. Prahy, přičemž navrhovatel nemůže svůj návrh rozšířit i na přezkum druhého z diskutovaných opatření, a to právě s ohledem na marné uplynutí zákonné lhůty pro soudní přezkum.

[19] Podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu je splnění podmínek aktivní legitimace podmíněno i tím, že stěžovatel logicky, konsekventně a myslitelně tvrdí možnost dotčení jeho právní sféry příslušným opatřením obecné povahy (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 7. 2009, č. j. 1 Ao 1/2009 – 120, a ze dne 16. 11. 2010, č. j. 1 Ao 2/2010 - 116). V posuzovaném případě nicméně napadené opatření obecné povahy v rozsahu změny Z 1517/06 žádné dotčení právní sféry navrhovatele nepředstavuje, resp. toto dotčení nemůže být vůbec myslitelné s ohledem na skutečnost, že již předchozí regulací bylo dotčené území regulováno stejným způsobem.

[20] Odpůrce uzavírá, že navrhovatel není k podání předmětného návrhu aktivně věcně legitimován. K námitce nesprávného posouzení aktivní procesní legitimace uvádí, že i zde se plně ztotožňuje s městským soudem.

IV. Právní názor Nejvyššího správního soudu

[21] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že kasační stížnost je přípustná, má požadované náležitosti, byla podána včas a osobou oprávněnou. Důvodnost kasační stížnosti posoudil Nejvyšší správní soud v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž je povinen přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[22] Kasační stížnost není důvodná.

[23] Základem stěžovatelovy kasační stížnosti je tvrzená nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku a také námitka, že se městský soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu vysloveným ve dřívějším zrušujícím rozsudku ze dne 28. 5. 2014, č. j. 1 Aos 4/2013 - 42.

[24] Úkolem městského soudu v novém řízení po rozhodnutí o první kasační stížnosti tedy bylo, aby posoudil otázku, jaká podoba územního plánu byla s ohledem na dynamičnost jeho změn pro předmětné pozemky v určitém období rozhodná. Teprve pokud je známa rozhodná podoba regulace území před a po její změně, lze učinit závěr o zásahu do práv navrhovatele.

[25] Městský soud v rozhodnutí uvedl, že změna Z 1000/00 a změna Z 1517/06 jsou po obsahové stránce zcela totožné. Pokud jde o regulaci dotčeného území, bylo před vydáním změny Z 1517/06 závazně regulováno částí Z 1000/00 opatření obecné povahy č. 6/2009, které nabylo účinnosti dne 12. 11. 2009. Od 14. 7. 2011, kdy nabylo účinnosti opatření obecné povahy č. 14/2011, bylo dotčené území závazně regulováno částí Z 1517/06 opatření obecné povahy č. 14/2011 (tj. napadenou částí opatření obecné povahy).

[26] Pokud jde o vztah změn územního plánu Z 1000/00 a Z 1517/06, Městský soud v Praze odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu. Ten v rozsudku ze dne 27. 10. 2011, č. j. 2 Ao 6/2011 - 210, vyslovil: *Dojde-li ke zrušení opatření obecné povahy, které spočívá ve změně územního plánu, ať již v soudním či přezkumném řízení, znamená to, že platí územní plán v podobě před zrušenou změnou.* Kdyby městský soud zrušil změnu územního plánu Z 1517/06, bude předmětné území regulováno územním plánem v předchozím znění, tedy ve znění změny Z 1000/00. Dotčení na právech navrhovatele by se tak zrušením změny Z 1517/06 nijak nezměnilo, neboli zrušení této změny by navrhovateli nic nepřineslo. Městský soud dále uvedl, že sám navrhovatel (resp. jeho zástupce) při jednání přiznal, že pro navrhovatele nepřináší změna Z 1517/06 ve srovnání s dřívější změnou Z 1000/00 větší dotčení. K tomu soud pro úplnost dodává, že se nelze prostřednictvím návrhu na zrušení změny Z 1517/06 domáhat posouzení (či dokonce zrušení) změny Z 1000/00. K návrhu na její soudní přezkoumání totiž marně uplynula lhůta již dne 12. 11. 2012.

[27] Městský soud se předmětné otázce věnoval jak v rámci ústního jednání, tak posléze v písemném odůvodnění rozhodnutí. V napadeném rozsudku úsporně, ale pro účely tohoto řízení dostatečně, zhodnotil právní regulaci předmětných pozemků a vyložil, jak se vzájemný vztah těchto změn promítá do aktivní věcné legitimace stěžovatele, a to mj. v návaznosti na judikaturu rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu. Následoval tak instrukce, které mu v předchozím zrušujícím rozhodnutí dal Nejvyšší správní soud.

[28] Jádro sporu nespočívá v tom, zda k dotčení na právech došlo, protože navrhovatel i odpůrce shodně tvrdí, že změny Z 1000/00 a Z 1517/06 jsou identické, ale v posouzení této duplicity a dopadů na právní stav dotčených pozemků. Pokud jde o dotčené pozemky, Nejvyšší správní soud souhlasí s argumentací Městského soudu v Praze. Z předchozího řízení a spisové dokumentace jednoznačně vyplývá, že dotčení pozemků stěžovatele nastalo již předchozí částí změny Z 1000/00. Později přijatá změna Z 1517/06 je duplicitní a obsahově identická. Pokud by Nejvyšší správní soud tuto změnu zrušil, postavení stěžovatele by se nijak nezlepšilo, protože jak již dovedl Městský soud v Praze, platila by změna předešlá, tedy územní plán ve znění změny Z 1000/00. Tu však již stěžovatel napadnout nemůže, protože lhůta mu uplynula. (§ 101 b odst. 1 s. ř. s.).

[29] Nad rámec uvedeného se však Nejvyšší správní soud pozastavuje nad zcela neobvyklou procedurou změn územního plánu, kdy se paralelně a ve vzájemné provázanosti projednávaly

dvě obsahově totožné změny. Odpůrce při ústním jednání před městským soudem a posléze rovněž ve vyjádření ke kasační stížnosti odůvodnil tento postup hospodárností celého procesu pořizování územního plánu a také obavou, že „velká“ změna Z 1000/00 bude napadena a poté případně zrušena, takže pro jistotu projednával souběžně i „malou“ změnu Z 1517/06, která se týkala pouze vedení liniového vedení a nového vymezení veřejně prospěšných staveb. Paralelní projednávání identických změn s řadou administrativních pochybení a překlepů jako v tomto případě je však jednoznačně nežádoucím jevem, které vede k nepřehlednosti pro účastníky takových řízení a brání skutečně účinné ochraně jejich práv. Tento „řízený chaos“, kterým se odpůrce pojišťoval proti případnému zrušení jedné změny, má negativní dopad na transparentnost postupu přijímání změn územního plánu, zejména pak na účast veřejnosti a majitelů dotčených pozemků a jejich orientaci v územním řízení.

[30] Nejvyšší správní soud v tomto bodě rovněž odkazuje na svou předchozí judikaturu, konkrétně pak rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 1. 2010, č. j. 1 Ao 2/2010 – 222 (obec Moravany), v němž řekl: *„Zdejší soud by chaotičnost procesu pořizování územně plánovací dokumentace akceptoval jako důvod pro zrušení opatření obecné povahy, pokud by takový vadný postup měl zjevně vliv na zákonnost opatření obecné povahy, resp. pokud by tím došlo k vadám řízení. Ačkoliv postup odpůrce, při němž bylo pořizováno v rychlém sledu několik změn územního plánu obce najednou, takže se jednotlivé změny nacházely v různých fázích procesu pořizování, nelze označit za standardní a v jistém smyslu jde o postup značně kontraproduktivní, nevplynuly z něj žádné konkrétní vady či nezákonnosti, k nimž by zdejší soud byl nucen přiblížit. Soud tedy může odpůrci jeho postup, který neodpovídá pojmání územně plánovací dokumentace jako koncepčního nástroje, důrazně vytknout; nemůže však na jeho základě napadené opatření obecné povahy ani jeho část zrušit. Jde spíše o otázku vhodnosti způsobu, jímž obec seznamuje veřejnost se změnami územního plánu: obec by měla dbát o to, aby občané obce byli skutečně obeznámeni s chystanými změnami třeba i nad rámec požadavků zákona. Důkladná informovanost a široká diskuse nad plánovanými změnami totiž zajistí, že případné požadavky občanů, neshody a nedorozumění budou vyřešeny již v rámci pořizování územně plánovací dokumentace a nebudou předmětem nákladných soudních řízení.“*

[31] Tvrzení odpůrce, že v samotném textu změny Z 1517/06 je tato duplicita přiznána, a proto nemohou být účastníci překvapeni, je naprosto absurdní. Je naopak pravděpodobné a pochopitelné, že účastník takového *podvojného* řízení je zmaten, pokud čte v textu nově přijímané změny, že tato vydávaná změna je zbytečná. Doslova je zde uvedeno, že *Vydáním opatřením obecné povahy, kterým byla vydána změna Z 1000/00 Územního plánu sídelního útvaru hl. m. Prahy, se změna stala bezpředmětnou* a že *změna se týká výkresů č. 10 a 25, aby si poté přečetl větu následující, která uvádí, že v podstatě se změna netýká žádného výkresu.* Změna tak po obsahové stránce pro účastníka opravdu není změnou, protože právní stav dotčených pozemků se jí vskutku nijak nezměnil. Takový postup pro případ nouze však připomíná spíše cimrmanovské úsloví „*Každé zbytečné slovo je zbytečné*“ než standardní, předvídatelný a transparentní postup správních orgánů v rámci územního plánování.

[32] Uvedený postup je rovněž problematický s ohledem na zásadu minimálního zatěžování dotčených osob vtělenou v § 6 odst. 2 správního řádu. Pokud by došlo k souběžnému projednávání věcně totožného opatření ve více formálně různých změnách a bylo tak znemožněna plnohodnotná účast na řízení, byl by takový postup nezákonný.

[33] Stěžovatel dále upozorňuje na bod 27 předchozího rozsudku Nejvyššího správního soudu v téže věci, v němž se soud velmi kriticky vyjádřil ke zhojování rozporů a účelové přijímání změn územního plánu v souvislosti se stavbou čerpací stanice. Je však třeba upozornit, že tuto úvahu soud vyslovil pouze nad rámec samotného rozhodnutí, protože přezkum platnosti změny Z 1000/00 již není z výše uvedených důvodů možný.

[34] K nepřipuštění důkazů k vyvlastňovacímu řízení při ústním jednání před městským soudem je třeba podotknout, že městský soud nepovažoval doložení zásahu do vlastnických práv v dané situaci za potřebné, své rozhodnutí tak i stručně odůvodnil. Nad rámec této otázky Nejvyšší správní soud připomíná, že navrhovatel část této dokumentace předložil v řízení před tímto soudem pro účel rozhodování o odkladném účinku kasační stížnosti, který mu byl přiznán.

[35] V neposlední řadě je třeba vypořádat se s námitkou týkající se nedostatku aktivní procesní legitimace. Městský soud považoval tuto legitimaci za spornou a zvažoval přerušování řízení do skončení dědického řízení, nakonec však tento postup odmítl a se stěžovatelem jednal, jakoby legitimován byl, ačkoliv dědické řízení nebylo dosud skončeno. Tato námitka tedy není důvodná.

[36] Po vypořádání všech námitek tedy Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že Městský soud v Praze se úsporně, ale dostatečně vypořádal se všemi stěžovatelskými námitkami, a postupoval tak v intencích předchozího zrušujícího rozsudku Nejvyššího správního soudu.

V. Závěr a náklady řízení

[37] Kasační námitky nebyly Nejvyšším správním soudem shledány důvodnými a ani z přezkumu dle § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., který soud provádí z úřední povinnosti, nevyplýval důvod pro zrušení napadeného rozsudku městského soudu. Kasační stížnost proto byla v souladu s ustanovením § 110 odst. 1 s. ř. s. větou poslední zamítnuta. O věci přitom rozhodl bez jednání postupem podle § 109 odst. 2 s. ř. s.

[38] O náhradě nákladů řízení rozhodl podle § 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s. Navrhovatel nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť ve věci neměl úspěch; odpůrci, jemuž by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladu řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 2. prosince 2015

JUDr. Josef Baxa
předseda senátu